

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Thomae Młodzianowski, Polonie, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Metaphysica, Logica, Octo Libris Physicorum, Generatione, Corruptione
Et Anima

Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682

Punctum Diff. 5. Continuatur solutio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95667)

Punctum Difficultatis 5.

Continuatur Solutio.

constitutivum intrinsecum, per ipsam positionem fundamenti in circumstantia rationis fundandi & termini, quæ positio talis fundamenti, non est positio alicujus superadditi realiter, sed ipsius fundamenti *talis se habentia, vel Tale Ad Tale circumstantionatum*: Ita tamen ut ipsa illa circumstantia, non sint id quod refertur, sed ratione cujus fundamentum refertur. Deinde secundum hoc Argumentum, cum sit in Camestres, debuit pro prædicato in minori ponere non illud *Ly Sola entitas Patris*, quia istud *Ly Sola entitas Patris* non erat pro prædicato positum in Majori; hinc si formetur minor ponendo prædicatum, secundum quod fuit positum in Majori, prodibit talis propositio: Sed per te etiam entitas filii, non est conditio extrinseca requisita ad hoc ut existat tota relatio Paternitatis, quæ propositio non est ut ait obijciens nostra, sed potius negatur à nobis. Rursus in Camestres Prædicatum Majoris, est etiam Prædicatum Minoris, si prædicatum minoris, non debet ingredi conclusionem, medius enim terminus qui in secunda figura bis prædicatur, non debet (sicut & in aliis syllogismis) ingredi conclusionem: & tamen ingreditur *Ly enim sola entitas Patris* positum in minori, positum etiam est in Conclusionem ut legens advertet. Si autem in Forma ponatur hoc argumentum, fiet illi prædicta distinctione satis, vel continebit Conclusionem quæ non erit contrarios.

Quod autem attinet ad hoc, cur in relatione transcendentali, terminus non sit pars, quamvis sit pars in relatione prædicamentali hujus, certe non videtur ab illo dari legitima disparitas. Quod enim dicit in relatione transcendentali requiri terminum extrinsecum, ad existentiam solius fundamenti de hoc queritur, cur in relatione prædicamentali non requiratur etiam terminus extrinsecus ad existentiam solius fundamenti. Deinde quod dicit si per impossibile daretur fundamentum relationis transcendentalis sine suo termino, puta entitas hominis sine Deo, adhuc solvaretur formaliter tota relatio Abalietatis in sola entitate hominis, utpote limitata quod inquam dicit non convincit. Imprimis quia videtur hic formari suppositio impossibilis, tollens se ipsam: supponere enim, quod entitas hominis sit sine Deo, est supponere quod sit sine Ab alio, illud enim *Ab illud Alius* est Deus; Si est sine Ab alio, quomodo sine suppositione impossibili tollente se ipsam, dicit Abalietatem. Nec ex eo illa creatura erit ab alio formaliter, qui erit limitata, alia enim est formalitas limitati, & relatio, alia formalitas & relatio Abalietatis: hinc si per impossibile vel possibile daretur infinitum creatum in aliquo genere, esset illimitatum in illo genere, & tamen in illo genere Ab alio. Deinde dici potest, si per impossibile esset positio Fundamenti in circumstantia rationis fundandi sine termino, esset tunc relatio.

OBJICIIT III. Si prædicta definitio non teneat partes, si terminus non ingrederetur relationem tanquam pars &c. sequeretur in aliqua linea entis, idem à parte rei manere sine se ipso, nempe manere omnia & sola constitutiva intrinseca totius, identificata adæquatè toti, nec tamen manere ipsum totum; quod evidenter implicat. Et hæc est implicantia quæ toties requiritur cur ablato intrinseco auferatur totum, non autem ablato extrinseco.

RESPONDETUR. Negando sequelam, probatio sequelæ supponit aliquid quod à nobis non docetur: nempe ablato termino, manere omnia & sola constitutiva intrinseca relationis. Nec videtur cui usui serviat dare implicantiam cur ablato intrinseco auferatur totum, non auferatur ablato extrinseco: cum in hac thesi, utraq; pars conveniat, differt autem in hoc quod si aliquo ablato immediatè aliquid auferatur, jam hoc ipso definitivè argui quod auferatur pars. Differimus item in hoc, cur ex ablato extrinseco, non posset sequi ablatio constitutivorum relationis, adeoque & relatio.

INSTAT I. Doctrina nostra involvit combinationem terminorum repugnantium, nam illa positio fundamenti in circumstantia rationis fundandi, est ens Logicum, quod ens Logicum, sicut suum esse ita & distingui habet solum per rationem: ac proinde nullum accidens Logicum est separabile à parte rei à suo subjecto: alias eo ipso haberet propriam essentiam & existentiam, essetque accedens physicum, quomodo ergo per nos ablato termino non manebunt constitutiva intrinseca relationis? & quomodo positio fundamenti in circumstantia rationis fundandi, nemine cogitante tunc perit.

RESPONDETUR. Duplicia sunt entia Logica, quedam quorum & esse & distingui, pender à ratione, & qualia admittit obijciens: alia autem sunt entia Logica, quorum quidem est esse nemine cogitante, distingui tamen non est nemine cogitante: & ita rationalitas respectivè accepta, risibilitas item, sunt accidentia, danturque nemine cogitante, & tamen per eos qui non tenent distinctionem ex natura rei, non sunt distincta nemine cogitante. Dantur idem gradus metaphysici superiores & inferiores, indubiè enim nemine cogitante pluribus convenit vivere quam sentire, & tamen gradus superiores & inferiores non distinguuntur nemine cogitante. Ita etiam datur positio fundamenti in circumstantia rationis fundandi, idque nemine cogitante, quæ tamen non sit distincta nemine cogitante ab entitate fundamenti & entitate rationis fundandi.

De

De ablatione autem entium discurrando, ablatio etiam illorum est duplex: quædam enim auferantur nemine cogitante, ita, ut nemine cogitante definat physica aliqua entitas, & sic auferatur v. g. anima bovis dum separatur ab ejus corpore. Alia autem auferuntur nemine cogitante, hoc est non fictè, hoc est non me cogitante, licet non auferantur nemine cogitante, quasi ablatione alicujus entitatis physice. Et ita v. g. si per impossibile maneret homo non manente Deo, si item per impossibile nemine cogitante non diceret relationem ad Deum, nihilominus ablatio illius relationis, non esset ablatio alicujus entis physici distincti. In sententia item terminos quantitatis explicante per ipsam negationem ulterioris extensionis, posita continuatione partium nemine cogitante periret terminus, & tamen ille non esset quid physicum superadditum. Rursus quando perit unio perit etiam nemine cogitante v. g. in materia denominatio compartis, & quidem nemine cogitante: licet hæc denominatio Compartis non sit quid superadditum & distinctum physice. Denominatio item coexistentis Paulo Petri prout condistincta à conductione Paulo Petri si moriatur Paulus perit nemine cogitante, & tamen illa coexistentia non est quid physice & entitative aut distinctum aut superadditum Paulo & Petro. Ita & in præsentia perit nemine cogitante ablato termino positio fundamenti in circumstantia rationis fundandi: licet hæc positio, non sit quid physice superadditum, distinctum à fundamento & ratione fundandi. Et certè per ponatur argumentum modalisticum, sic probans distinguere modaliter relationem. Quod nemine cogitante perit, nemine cogitante advenit, illud distinguitur saltem modaliter: sed relatio v. g. paternitatis, voca illam si placet denominationem, perit nemine cogitante & advenit. Ergo paternitas est distincta modaliter hoc argumentum quocunque modo placuerit solvere Objicienti, ostendetur quod aliud sit perire & advenire entium physicorum, & aliud sit perire & advenire entium Logicorum, quæ sunt nemine cogitante hoc sensu quod non sint ficta, sed non sunt nemine cogitante, quasi trahant secum aliquam entitatem physicam, superadditam & distinctam nemine cogitante. Neque in solutione argumenti prædicti modalistici, sufficere recurrere, quod tunc pereat terminus, urgebunt enim Modalistæ, quod præter terminum, fundamentum, & rationem fundandi, detur relatio, quæ perit & advenit nemine cogitante. Erit ergo illa modus.

Et hoc est quod supra diximus quod constitutiva debeant esse proportionata suis constitutis. Hinc si constituta sint physica, etiam constitutiva erunt physica & superaddita. Si autem constituta sint Logica, etiam constitutiva erunt Logica, erunt tamen nemine cogitante, hoc est non ficta, licet non sint nemine cogitante, quasi

physicam super additam entitatem importent.

INSTAT. II. Istud accidens reale Logicum, vel est realiter adequatè identificatum cum sola entitate Patris extra circumstantiam filii vel non: Si primum; Ergo manente Sola entitate Patris, & constitutiva relationis & relatio manebit. Si autem hoc accidens reale Logicum, non est adequatè realiter identificatum cum Sola entitate Patris, existente extra circumstantiam filii. Ergo hoc accidens reale Logicum, non solum identificatur entitati Patris existenti extra circumstantiam filii, sed etiam identificatur alteri, quod certe non erit aliud, nisi ipsa circumstantia filii uti volumus. Nisi fortè dicatur, hoc accidens, nullo modo ne quidem inadæquatè identificari realiter cum entitate Patris, existente extra circumstantiam filii, hoc tamen si dicatur jam istud accidens reale Logicum, erit omnino accidens physicum, habens propriam essentiam & existentiam.

RESPONDETUR. Positionem fundamenti in circumstantia non tantum termini debere esse, sed etiam in circumstantia rationis fundandi, & quidem per prius; cujus tamen non meminit arguens. Sed quicquid sit de hoc. In principiis nostris relatio adequatè identificatur cum sola entitate Patris, existente intra circumstantiam rationis fundandi & termini: sed nego hoc ipso, debere illam identificari illi circumstantiæ; si enim circumstantia est, si aliud est, jam prædicato indeterminationis gaudere non potest. Hinc huic argumento negatur consequentia, quæ ipsissima probari debuit, nempe quod implicet ut aliqua denominatio, sit ipsum illud denominatum, in tali circumstantia positum; in quatenus probanda consequentia, vertitur totius difficultatis cardo. Deinde si discurratur de relatione physice spectata, dico illam esse conflatum ex fundamento, ratione fundandi, & ex aliquo extrinseco seu termino, ipsoque *Ad aliud*: quod si est extrinsecum, si aliud, pars rigorosa non est. Sed debet ne dici quod denominatio relati, seu relatio inadæquatè identificetur fundamento extra circumstantiam rationis fundandi, & termini posito: ad quod antequam respondeatur, quæri potest, an in denominatione coexistentiæ, quam habet Petrus Paulo, ablato Paulo, dicendus sit inadæquatè illi coexistere Petrus. Item sublata unione, remanens materia, amittit denominationem compartis: an tamen debeat dici tunc materia inadæquate comparari: & si has locutiones probavit respondens, poterit dici inadæquatè etiam, identificari relationem soli præcise entitati fundamenti: si autem improbari priores locutiones Objiciens; ex quo fundamento illas improbari, ex eodem fundamento etiam nos dicemus, nec inadæquatè identificari fundamento extra circumstantias posito relatione. Posito tamen quod aliquis diceret nequidem inadæquate identificari relationem fundamento

extra

extra circumstantias posito, non sequetur quod relatio sit jam futura accidens physicum, habent propriam essentiam & existentiam neque id probat obiciens: sed tunc relatio evaderet accidens physicum, si ita non identificaretur fundamento etiam inadæquate ut superadderet novam entitatem physicam, secus autem si non identificaretur eo sensu quod nemine cogitante adveniret hoc est non fide, dum fundamentum ponitur in circumstantia termini.

OBJECIT IV. Explicabile esse, quomodo ad ablationem connitatur extrinseco auferatur mediare totum, non quasi debeat mediare tertia entitas, inter connotatum & inter totum, quæ auferri debeat, sed quia præter connotatum, debet aliquid auferri adæquate distinctum ab ipso, ut auferatur totum: puta ut auferatur ratio creaturæ, debet auferri v.g. homo, distinctus a Deo adæquate verò præter partem v.g. præter animam, nihil ab ea adæquate distinctum auferri debet, ut auferatur totum, nempe homo. Unde etiam Ly *Id ratione cuius ponitur immediate totum* non potest esse genus supremum, in sua categoria, commune parti & connotato.

RESPONDETUR. Videtur hæc circumscriptio ipsius Ly *formaliter & immediate* potius ostendere quod in relatione transcendentali terminus sit pars: idque ex eo: quia esse intrinsecum, est commune & toti & parti, hinc quod accedit magis ad intrinsecum, illi competit magis esse vel partem vel totum: quid autem est magis intrinsecum, quam illud, quod si auferatur, hoc ipso debeat tota omnino entitas deperire: & tamen hoc contingit in relatione transcendentali: cuius ablato termino, tota entitas relati perit, magisque revera illud est extrinsecum, quo ablato, non est necesse totum illud quod dicebat relatio perire, ablato autem termino relationis prædicamentalis, remanet aliquid quod dicebat relatio nempe subiectum relationis. Deinde quod ablato termino relationis transcendentalis, necesse sit auferri totum, hoc non ex eo proficiscitur, quia terminus est quid extrinsecum: potius enim quia extrinsecum est, deberet sequi quod non auferatur totum, sed id ex eo evenit quia illa relatio est essentialis, hinc si pereunte termino pereat relatio, peribit aliquid essentialis, nihil autem sine suo essentiali esse potest. Unde si supponeretur relatio paternitatis esse essentialis, ablato filio, necesse etiam esset auferri entitatem Patris. Consequenter non ex eo præcisè anima est pars, quia illa sola ablata jam hoc ipso perit totum. Rursus cum relatio sit ens Logicum vel potius metaphysicum, etiam constitutiva illius, cum sint Logica seu metaphysica, ostendi potest quomodo ablato termino in principiis obicientis, debeat admitti, auferri præterea aliquid, ut tum demum dicatur auferri relatio: ablatio enim termino auferatur constitutivum relationis, nempe positio fundamenti in circumstantia rationis fundandi,

quæ debet intelligi tum auferri, tumque primum definit esse relatio: ita ut si positio fundamenti in circumstantia rationis fundandi esset entitas physica superaddita, non posset intelligi ablato termino auferri relatio, nisi supponeretur in super ablata illa entitas superaddita quæ est positio fundamenti in circumstantia termini. Unde ulterius colligi potest, quod possit fieri talis categoria: aliud erit tolli proprium esse physico, & tale tolli competit, dum ablato v.g. Deo perit entitas creaturæ: & aliud tolli competens enti metaphysico, ut scilicet debeat intervenire ablato termino ablatio constitutivi metaphysici v.g. positionis fundamenti in circumstantia rationis fundandi: qua categoria formata, sicut terminus relationis transcendentalis non est pars relationis, ita nec terminus relationis prædicamentalis pars erit.

INSTAT I. Fieri nequit ut propter variationem solius extrinseci aliquid nunc adæquate realiter identificetur alicui, nunc verò non identificetur realiter adæquate eidem: cum identitas rei, sit ipsum esse rei, præscindendo ab omnibus extrinsecis.

RESPONDETUR. Non tantum propter variationem solius extrinseci, non potest evenire ut aliquid nunc adæquate identificetur nunc non identificetur. Sed id evenire non potest etiam propter variationem alicujus intrinseci. Certè enim anima est quid intrinsecum, composito illa tamen ablata, impossibile est ut quod erat identificatum materiæ, evadat postea non identificatum. Hinc extrinsecitas vel intrinsecitas non potest ex eo colligi, quod nunc identificetur realiter nunc non identificetur. Directè verò ad argumentum dici potest: propter variationem quamcunque non posse evenire, ut aliquid adæquate realiter identificetur, hoc est accedendo physice identificetur, & recedendo, physice non identificetur: concedo quod id esse impossibile: sed nego impossibile id esse, ut propter variationem solius extrinseci, non pereat vel non adveniat denominatio, quæ in re sit ipsum illud, in tali circumstantia positum, implicareque æque talem identificationem, deberet ostendi.

INSTAT II. Si non manent omnia intrinseca totius ex defectu intrinseci, ergo præter illud extrinsecum, auferatur etiam aliquid intrinsecum: hoc autem est contra suppositionem, quia nos non negamus ablato aliquo intrinseco auferri totum, sed solum contendimus sic non auferri, ablato solo extrinseco.

RESPONDETUR. Ablato termino relationis prædicamentalis auferri per nos etiam constitutiva intrinseca relationis, unde ante etiam dictum, immerito nobis imponi, quod ponamus manere constitutiva intrinseca relationis, non manente relatione. Restabit tamen totus difficultatis cardo, an ablato extrinseco, debeat hoc ipso in relatione prædicamentali intelligi subsecuta

cata indispensabiliter ablatio etiam constituti-
vorum relationis, quod affirmamus nos, negant
oppositi ex eo inferentes, jam illud extrinsecum
debere esse partem.

INSTAT III. Immerito à nobis supponi quod
sit suppositio impossibilis tollens se ipsam si po-
natur per impossibile v.g. manere cognitionem
objecti per impossibile ablato objecto: certè e-
nim in hac suppositione nō affirmatur & negatur
idem sub eodem conceptu, supponitur enim
manere representatio objecti, & non manere
objectum realiter distinctum à representatione.

RESPONDETUR. Nego quod in hac suppo-
sitione non affirmetur & negetur idem sub eo-
dem conceptu; affirmatur enim Ly objecti in
termino Representatio objecti, & negatur Ly
objecti, cum supponatur illius impossibilitas.
Quod ipsum Ly objecti, quod supponitur im-
possibile, comparatè acceptum ad se inclusum in
Ly Representatio objecti, majorem dicit identi-
tatem, quàm rationale cum homine adæquatè
sumptus, dicat etiam animalitatem, quæ magis
distinguitur à rationali, quàm objectum à se ipso.
Concedo quidem quod objectum & ejus repræ-
sentatio differant etiam realiter, sed nego quod
Ly Objecti inclusum in representatione Objecti,
& Ly Objecti, quod supponitur esse impossibile,
nego inquam distingui hæc realiter cum nec ra-
tione distinguantur magisque identificentur se-
cum quàm definitio & definitum, sed se habent
potius sicut homo ad hominem non ad animal
rationale: quia homo à se homine minus distin-
guitur, quàm ab animali rationali, cum nec per
rationem distinguantur homo & homo. Idem
dic in præsentia.

INSTAT. IV. Imperceptibile videtur ut ali-
quid hodie retonendo suum totum esse (si qui-
dem nihil supponitur amisisse nisi aliquid ex-
trinsecum) non retineat identitatem cum quo
illam heri habuit, id est, non retineat identita-
tem secum.

RESPONDETUR. Immerito supponi quod
ablato termino nihil supponatur aliud amitti,
amittitur enim constitutum intrinsecum rela-
tionis, quod jam repetito dictum: concedo quod
impossibile esse ut aliquid non retineat identi-
tatem cum eo cum quo illam habuit, sed identi-
tatem secundum quod supponitur illam ha-
buisset, adeoque identitatem proportionatam:
& quia identificabatur relatio fundamento in
circumstantia rationis fundandi & termini po-
siti; si fundamentum ita se non habeat, nec re-
latio illi identificabitur: cum identificatio se-
cundum quod competit relationi, adeoque iden-
tificatio proportionata, sit identificatio in cir-
cumstantiis suis posito: ita ut sit impossibile, esse
fundamentum ita circumstantionatum, & non
esse identificatam illi relationem, quæ quia non
identificatur fundamento simpliciter sumpto,
hinc illo manente simpliciter sumpto, non ma-

net relatio: tuncque identificatum maneret non
identificatum, si posito fundamento in suis cir-
cumstantiis non maneret relatio. Sic esse com-
partem identificatur realiter materiæ, & tamen
ablata forma jam non est compars materiæ co-
existentia item Petri cum Paulo identificatur
Petro & tamen ablato Paulo ut dictum supra non
manet coexistentia Petri.

INSTAT V. Esse partem actu seu compartem,
non est idem realiter adæquatè cum materiæ:
quia esse partem actu præter entitatem materiæ,
dicit intrinsecè unionem modalem, ac proinde
materiæ per se ipsam est pars actu, non adæquatè
sed inadæquatè. Exemplum etiam coexistenti-
æ non urget: hæc enim coexistentia, cum sit
relatio prædicamentalis, non identificatur adæ-
quatè materiæ soli coexistentiæ, sed etiam partiali-
ter identificatur existentia Petri, à quo proin-
de partialiter desumitur.

RESPONDETUR. Condistinguenda hæc esse
duo; habere rationem uniti, & habere rationem
compartis: hinc quantumvis ratio uniti non ha-
beat independentem ab unionem, poterit ratio
compartis haberi & non ab unionem: imò & de-
bebit, quia si constitutiva uniti habentur depen-
dentem ab unionem, constitutiva partis non
debent esse eadem, cum diversarum formalita-
tum, debeant esse diversa constitutiva. Et certè
independentem ab unionem, competit prædica-
tum v.g. materiæ, quod sit constitutum intrin-
secum compositi, imò hoc prædicatum præsup-
ponitur ab unionem substantiali, nam nisi esset ma-
teria constitutum intrinsecum, non posset uni-
ri in composito unionem substantiali: quia autem
compars nihil aliud est, nisi præter illud consti-
tutum intrinsecum, esse etiam hoc constitui-
vum intrinsecum, cumque illud præter, sit extrin-
secum, per suam entitatem, in circumstantia
illius extrinseci, habebit rationem partis sibi
identificatam: licet hoc prædicatum illi non
competat nisi in circumstantia illius extrinseci.
Et ne vis fiat in unionem illa, certè binarii homi-
num, est per arguentem compars unus homo, i-
dentificaturque hoc illi, & tamen ablato extrin-
seci, hoc est alio homine, non est jam compars:
neque tamen identificatur ratio partis iden-
tificationem, quæ sit per accessum alicujus entitatis,
sed identificationem, quod sit denominatio, quæ
in re est ipsum illud, in tali circumstantia po-
situm. Illud quod dicitur de coexistentia non
tenet: quia quantumvis detur arguenti, quod
coexistentia secundum quod relatio est, consti-
tuatur alia existentia tanquam parte, certè ta-
men hujus existentia alia existentia non est pars
& tamen coexistentia nihil aliud est, nisi hæc exi-
stentia, & hæc existentia, consequenter coexi-
stentia identificatur, hoc est, denominatio, quæ
est ipsum illud existens, in circumstantia alterius
existentis.

Objicit

OBJECIT V. Viharum responsionum sequi, quod possit dari identificatio accidentalis, et tamen quid est magis essentiale rei, quam esse id, quod est; cum in hac propositione identica, subiectum à prædicato ne quidem ratione nostra distingvatur.

RESPONDETUR. Non posse esse identitatem accidentalem hoc sensu, quasi aliquid accessu suæ entitatis identificetur, recessu non identificetur: id enim implicat; sed potest esse identificatio accidentalis; hoc sensu, quod possit dari denominatio, quæ sit illud ipsum in tali circumstantia: & quia illa denominatio identificatur huic in tali circumstantia posito, si poneretur non identificata tunc, cum ponitur illud in tali circumstantia, verè identificatio illa esset accidentalis: quod quia in principiis nostris non evenit, hinc nec ponimus hoc sensu identificationem accidentalem.

NOTO. Contra obijcientem bonam esse hanc instantiam. Si per impossibile auferretur Deus, & per impossibile maneret homo, immediate desineret in illo relatio creaturæ; quantumvis relationem creaturæ non compleat DEUS per modum partis. Quod enim dicit obijciens, relationem transcendentelem creaturæ ad Deum esse primo essentialem rei absolutæ puta homini, id à nobis negatur, sed quantumvis etiam concederetur nihilominus supponere *Si per impossibile maneret homo & non referretur ad Deum relatione creaturæ*, non foret adhuc suppositio impossibilis tollens se ipsam, Quia tunc ablato primo essentiali conceptu alicujus, ponere illud mer ipsum, esset suppositio impossibilis tollens se ipsam, quando illud mer ipsum secundum quod supponitur esse, definiretur sub illa formalitate per illum primo essentiali conceptum, qui supponitur auferri: nam verè tunc sub qua formalitate affirmaretur, sub eadem negaretur, Jam autem homo, qui supponitur in hac suppositione impossibili, manere in ratione hominis, non definitur per relationem creaturæ ad DEUM. Er certe in particulari loquendo, tunc est suppositio impossibilis tollens se ipsam, quando idem eodem modo sumptum affirmatur & negitur v. g. si definitum de se ipso definito affirmetur & negetur, Ut si dicas si per impossibile esset homo, & non esset homo. Item si de definito negetur definitio tota, vel si definito negetur pars definitionis verè enim idem affirmaretur & idem negaretur: quia autem homo & creatura, nec sunt sicut definitum & definitum idem, revera enim duplex est hoc definitum. Item cum homo sub formalitate hominis, non sit definibilis per creaturam totaliter vel accipiendo pro parte definitionis creaturam, cum homo pro partibus definitionis dicat animal & rationale: Ideo hoc supponere, quod maneat homo per im-

possibile, sine relatione creaturæ ad DEUM, non est supponere suppositione impossibili tollente se ipsam. Illud etiam quod addit, ablato per impossibile solo DEO, & manente homine, non mansuram rationem creaturæ, solum arguitivè & mediatè; quia scilicet tunc tolleretur aliquid realiter adæquatè distinctum non quidem ab homine, benè tamen à Deo, nempe definitio objectiva creaturæ hoc unquā quod dicit non convincit. Nego enim arguitivè & mediatè auferendam tunc relationem creaturæ, nec constat quid sit & quid significet ablato DEO, auferri definitionem objectivam creaturæ; & quamvis hoc explicetur, adhuc ostendetur non arguitivè & mediatè tunc auferendam relationem creaturæ; Nam cum relatio creaturæ non sit in DEO, sed in homine, non in DEO sed in homine ostendendum esset, quod auferatur aliquid præter ablationem termini hoc est DEI: si autem non ostendetur in dicta suppositione auferri aliquam entitatem, cum auferatur relatio, verè non per hoc ablato termino relationis transcendentalis, vere inquam non per hoc eximitur à conditione partis, quod mediatè tunc auferatur relatio: verè enim nulla alia entitate præter entitatem termini sublata, auferitur, cum tamen mediatè auferri per hoc explicetur, quia præter terminum, auferitur alia entitas.

QVÆSTIO II. De Divisione Relationis.

DIVIDITUR I. Relatio in Realem & Rationis; Realis est ejus fundamentum, subiectum, ratio fundandi, Terminus datur à parte rei nemine cogitante. Relatio rationis, est relatio, quæ verè non est in re, apprehenditur tamen esse, ut cum apprehendimus animalis rationem, respicere inferiora, cum animal istud superius, non sit, nemine cogitante.

Circa hanc divisionem in particulari quæri posset: an relatio prioris & posterioris sit realis; an rationis.

ASSERO I. *Nulla ex his relationibus est de se predicamentalis.* Ratio: quia relatio prædicamentalis exigit extrema realia Physica existentia, potest autem esse relatio prioris & posterioris, quin sibi coexistent licet sibi coexistere possint; ut Pater cum filio convivens.

ASSERO II. *Potest quis theri non esse hic relationem sed meram denominationem.* Ratio quia non est relatio prædicamentalis, casu ut dixi quo non existat terminus; nec transcendentalis; quia potest poni subiectum hujus relationis